

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Περίοδος Δ' — Τόμος Ιος

Ἀθήναι, 20 καὶ 27 Σεπτεμβρίου 1947

Ἔτος 69ον — Ἀριθ. 38-39

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΥΛΑΧΤΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ε. NESBIT

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

— Εἶναι δὲν εἶναι, ἓνα πράμμα ξέρω. Πῶς ἢ μιὰ χρειάζεστανε τὴν ἄλλη.

— Καλῶς ἤρθατε, εἶπε ἡ μητέρα τῆς Ἰμόγκεν στὸ σοφὸ καὶ στὰ παιδιὰ. Ἡ Ἰμόγκεν μοῦ εἶπε πόσο καλοὶ φανήκατε γι' αὐτὴν. Σὰς εὐχαριστῶ.

Θᾶθελα νὰ βλέπατε τίς περιποιήσεις ποὺ κάνανε στοὺς φίλους μας, αὐτοὶ οἱ παλῆοι Βρεταννοὶ.

— Ἀγαπητὰ μου παιδιὰ, εἶπε ὁ σοφός, μοῦ φαίνεται πῶς με κάνατε ἐτι θέλετε. Ποτὲ δὲν εἶδα τέτοια ὁ νεῖρα πρὶν σὰς γνωρίσω.

Εἶχε ἀρχίσει νὰ βραδύζει.

— Τώρα ποὺ τακτοποιήσαμε τὴν Ἰμόγκεν, εἶπε ὁ Κύριλλος, καλὰ θὰ κάνουμε νὰ γυρίσουμε σπιτί, πρὶν ἀρχίσει ὁ πόλεμος...

— Ποιὸς θὰ κάνει πόλεμο; ρώτησε με ἀπορία ἡ Ἀνθέα.

— Ὁ Ἰούλιος Καίσαρ! ποιὸς ἄλλος; εἶπε ὁ Κύριλλος. Ἀφοῦ βρισκόμαστε στὸ 52 π. Χ. θὰ τὸν δοῦμε νὰ φανεῖ ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή.

— Μοῦ φαίνεται πῶς πάντα τὸν θαύμαζες τὸν Καίσαρα, τοῦ εἶπε ὁ Ρόμπερτ.

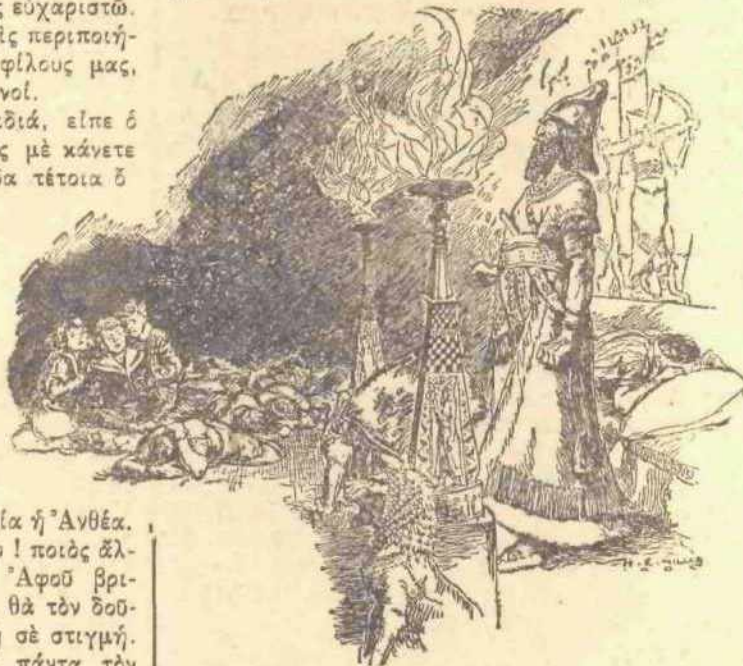
— Naί, διαβάζοντας τὴν ἱστορία, μά, ὄχι καὶ νὰ με σκοτώσουνε οἱ στρατιῶτες στὸν πόλεμο ἐναντίον τῶν Βρεταννῶν!

— Ἄν τὸν δοῦμε μπορεῖ νὰ τὸν πείσουμε νὰ μὴν τὸ κάνει, εἶπε με ἀφέλεια ἡ Τζέννη.

— Νὰ τὸν πείσουμε; γέλασε ὁ Ρόμπερτ.

— Θᾶθελα νὰ βλέπαμε τὸν Ἰούλιο Καίσαρα εἶπε ὁ σοφός.

Τὴν ἴδια στιγμή, σὰν ἀπὸ μαγεία, ὄλοι βρεθῆκανε στὸ στρατόπεδο τοῦ Καίσαρος. Τὸν εἶδαν νὰ κάθεται ἔξω ἀπὸ τὴν τέντα του, καὶ νὰ κοιτάζει τὸ στενὸ τῆς Μάγχης. Οἱ φρουροὶ του, με τὰ ὄπλα στὸ χέρι τρέξαν νὰ ἐμποδίσουν τὰ παιδιὰ καὶ τὸ

Ὁ Βασιλεὺς στεκόταν ἀκίνητος σὰν μαρμαρωμένος. (Σελίς 219, στ. β')

σοφὸ νὰ πλησιάσουνε τὸν Καίσαρα.

— Ἀφίστε τους, εἶπε ἡρεμα ἐκεῖνος ἀπὸ πότε ὁ Καίσαρ φοβάται παιδιὰ, καὶ σοφούς;

Τὰ παιδιὰ κατάλαβαν τὰ λόγια του, σὰν νὰ μιλοῦσε Ἑγγλέζικα. Ὁ σοφὸς πάλι τοῦ φάνηκε πῶς ὁ Καίσαρ τὰ εἶπε αὐτὰ σὲ λατινικὴ γλώσσα.

— Ἐρχόμαστε ἀπὸ ἄλλη χώρα

καὶ ἄλλη ἐποχὴ εἶπε ἡ Ἀνθέα. Θέλουμε νὰ σὰς παρακαλέσουμε νὰ μὴν κάνατε τὸν πόλεμο ἐναντίον τῶν Βρεταννῶν. Ἡ χώρα τους εἶναι μικρὴ καὶ ἀσήμενη...

— Εἰσαστε Βρεταννοὶ;

— Ὅχι! εἶπε γρήγορα-γρήγορα ἡ Τζέννη. Ἐχομε ἁμως διαβάσει γιὰ σὰς πολλά, μέσα στὰ βιβλία. Ἡ χώρα μας εἶναι γεμάτη πόργους, γέφυρες Μουσεῖα, Πινακοθήκες...

Οἱ ἄλλοι τὴν σταμάτησαν.

— Μὴ λὲς ἀνοησίες, Τζέννη.

Ὁ Καίσαρ κοίταξε λίγο τοὺς νεοφερμένους Ὑστερα εἶπε.

— Τὰ τρία μεγαλύτερα παιδιὰ μποροῦν νὰ κάνουν μιὰ βόλτα στὸ στρατόπεδόν μου. Ὁ φίλος σας ὁ σοφός καὶ τὸ μικρὸ κοριτσάκι θὰ μείνουν στὸ μεταξὺ, κοντά μου.

Ἔτσι κι ἔγινε.

Τώρα ὁ Καίσαρ προσπαθοῦσε νὰ πάρει λόγια ἀπὸ τοὺς δυὸ φίλους μας ποὺ κράτησε κοντά του, μά, ὁ σοφός δὲν ἀπαντοῦσε στὶς ἐρωτήσεις του γιὰτι φοβόταν μὴν... ἔμπνησει, νομίζοντας πῶς ὁ,τι βλέπει εἶναι ὄνειρο.

Ὅσο γιὰ τὴ Τζέννη τὴν εἶχε πιάσει μιὰ τέτοια φλυαρία ποὺ δὲ σταματοῦσε νὰ μιλάει γιὰ τραῖνα καὶ σιδηρόδρομους, ἤλεκτρικὸ ρεῦμα, καὶ ἀερόστατα, βαπῆρια πολεμικά, κανόνια καὶ δυναμίτιδες.

— Μὲ τί πολεμάτε; ρωτοῦσε ὁ Καίσαρ.

— Μὲ ντουφέκια.

Ὁ Καίσαρ θέλησε νὰ μάθει τί εἶ-

να τα ντυφέκια.

— Τους βάζεις φωτιά, είπε η Τζέννη, σημάδεύεις, και οι άνθρωποι πέφτουν νεκροί.

— Πώς είναι κατωμένα ;
— Να φωνάζουμε το Ρόμπερτ να δειτε ένα παιχνιδάκι που έχει στην τσέπη του.

Πραγματικά, ήρθαν τα παιδιά, κι' ο Καίσαρ κοίταξε και ξανακοίταξε το πιστολάκι του Ρόμπερτ, αυτό που είχε κάνει θαύματα — όπως θυμώμαστε — στην Αίγυπτο.

— Θα φτειάξω, και γώ, είπε ο Καίσαρ. Θα σάς κρατήσω εδώ, για να ιδώ αν θα λέτε είναι αληθινά. Είχα αποφασίσει να μην επιτεθώ στους Βρετανούς. Μά, αυτά που μου λέτε με κάνουν ν' αλλάξω γνώμη.

— Αυτά που λέει η Τζέννη είναι ανοησίες είπε η Ανθέα. Η χώρα των Βρετανών είναι ένας αγριότοπος, ένα νησί με ψηλά δέντρα και μεγάλους ποταμούς. Τίποτα άλλο. Σας χρειάζεται μπαρούτι για τα δπλα. Το μπαρούτι ανακαλύφθηκε χιλιάδες χρόνια ύστερα από σάς, και μείς δεν ξέρουμε να σάς πούμε καθόλου πως το φτειάνουμε. Γυρίστε, Καίσαρ στον τόπο σας κι' αφήστε ησυχους τους φτωχούς Βρετανούς . . .

— Επειτα από θαυμάσια πράγματα μου είπε πρό όλίγου η μικρή, αυτό είναι αδύνατο. Θα την κάνω την εκστρατεία. Είστε αλχημίστοι μου. Έμπρός! Στη φυλακή!
— Μπρρρ! Έκανε ο Ρόμπερτ, ανατριχιάζοντας. Μας φτάνει η φυλακή της Βαβυλώνας.

— Ούρ - Χέκαου - Σέτσεχ ! είπε η Τζέννη σηκώνοντας το φυλαχτό ψηλά. Και βρέθηκαν στο δωμάτιο του σοφού.

Εκείνο που είναι περίεργο, είναι το έξης: "Όταν ο Καίσαρ ήταν στρατοπεδευμένος στις άκτες των Γαλατών—κοντά στη Βουλώνη, νομίζω—καθόταν ένα απόγευμα έξω από την τέντα του και κοίταζε όνειροπολώντας το στενό της Μάγχης. Ξαφνικά, σάν να ξυπνοσε από όνειρο, φώναξε το γραμματέα του.

— Μάρκουε, του είπε, είδα ένα περίεργο όνειρο, που μου άλλαξε τα σχέδια. Άδριο να είναι έτοιμα όλα τα πλοία για την επίθεση. Νόμιζα πως χρειαζόμουνα μόνο δυό λεγεώνες. Ύστερα από το όνειρο που είδα, φαίνεται πως θα χρειασθώ όλες μας τις δυνάμεις. Τι όνειρο κι' αυτό!

— Αν δεν τουμίλαγες για τις έ-

φουρέσεις που γίνανε από τότε ως τώρα, ο Καίσαρ δε θα τον έκανε εκείνο τον πόλεμο, είπε ο Ροβέρτος στη Τζέννη, την ώρα που παίρναν το ταί τους.

— Κουταμάρες, είπε η Ανθέα, ο πόλεμος είχε αποφασισθεί τόσα χρόνια πριν . . .

— Δεν ξέρω, είπε ο Κύριλλος, ακόμα τα μεπεριού με το Παρελθόν και με το Παρόν.

— Κρίμα που δεν γυρίσαμε δλόκληρο το στρατόπεδο! είπε η Ανθέα. Το μόνο που κατορθώσαμε είναι να αφήσουμε την Ίμόγκεν να ζήσει ευτυχισμένη στο παρελθόν. Έχω διαβάσει σε ποιήματα για πολλούς ανθρώπους που ήταν ευτυχισμένοι στο παρελθόν.

— Αφίστε τα πράγματα όπως είναι, τους είπε ο Ψάμμεντ. Τι τις θέλετε τις κρίσεις και τις επικρίσεις ;

— Ας πιούμε ήσυχα το ταί μας είπε ο Κύριλλος που πάντα μιλούσε πιδ λογικά από τους άλλους.

**ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΧΙ
ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ ΦΑΡΑΩ**

Την άλλη μέρα ο Κύριλλος, μπαίνοντας στο μπάνιο, βρήκε την Ανθέα να πλένει τα μάτια της που ήτανε κατακόκκινα από τα δάκρυα.

— Τι έχεις ; τη ρώτησε.

— Δεν άντέχω πιά. Πεθύμησα τη μητέρα. Βλέποντας την Ίμόγκεν να πέφτει στην άγκαλιά εκείνης της γυναίκας, κατάλαβα πόσο μου λείπει και μένα το χάδι της μητέρας μας. Σήμερα το πρωί που πήραμε και γράμμα της, γίνηκα χειρότερη.

— Άκουσε, της είπε ο Κύριλλος. Από τώρα κι' ύστερα θα βάλουμε τα δυνατά μας για να βρούμε το χαμένο κομμάτι του φυλαχτού. Θα πάρουμε μαζί μας μικροπράγματα που μπορούνε να ενδιαφέρουνε τους αρχαίους αιγύπτιους και θα πάμε στην εποχή του Φαραώ, να ψάξουμε για το φυλαχτό.

Μετά το φαγητό ρώτησαν τον Ψάμμεντ να τους πει τη γνώμη του.

— Θα μπορούσα να σάς πηγαίνα από την πρώτη στιγμή κοντά στο Φυλαχτό, τους είπε ο Ψάμμεντ. Όμως δεν πρέπει. Γι' αυτό σάς αφήνω να ψάχνετε εδώ κι' εκεί μόνοι σας, κι' έρχομαι κι' εγώ για να σάς βοηθήσω. Η ιδέα να πάρετε μαζί σας μικρά δώρα δεν είναι κακή.

Μόλις σηκώθηκαν από το τραπέζι, τα παιδιά άρχισαν να μαζεύουνε ό,τι μικροπράγματα είχανε.

Κουκλάκια, σερβίτσια τσαγιού, ένα κουτί γεμάτο φαλιδάκια, λίμες,

τοιμπιδάκια, τσιμπούσι, δαχτυλίθρες, στρατιώτες μολυβένιους, μπάλλες του τέννις, κεριά, γραμματόσημα, σπασμένες κλειδαριές, κλειδάκια, λίγο στόκο κ.λ.π.

— Δε μπορούμε να κουβαλάμε όλα αυτά, είπε ο Ρόμπερτ. Άς κλείσουμε τα μάτια κι' άς πάρουμε ο καθένας από ένα, στην τύχη.

— Έτσι κι' έγινε.

Ο Κύριλλος πήρε την κλειδαριά.

Η Ανθέα το κουτί με τα φαλιδάκια κ.λ.π.

Ο Ροβέρτος ένα κερί.

Η Τζέννη ένα τοιμπιδάκι.

— Έτοιμοι ; ρώτησε η Ανθέα.

— Έτοιμοι, είπε ο Κύριλλος,

αλλά πρώτα άκούστε να σάς πω κάτι. Τους βαρεθήκαμε πιά τους Βασιληάδες ! Όσο για τα παλάτια, είδαμε, ως τώρα, αρκετά. Άς βρεθούμε αυτή τη φορά ανάμεσα στο Ναό της Αίγυπτου, κι' άς προσπαθήσουμε να μας βάλουνε φύλακες σε κανένα Ναό, αφού μονάχα εκεί υπάρχει έλπίς να βρούμε το Φυλαχτό.

— Εν τάξει, είπαν τα παιδιά με μιá φωνή.

— Ούρ - Χέκαου - Σέτσεχ, φώναξε η Τζέννη.

Το φυλαχτό μεγάλωσε, μεγάλωσε, και τα παιδιά περνώντας απ' αυτό, βρεθήκανε ανάμεσα σ' ένα πλήθος από άντρες, γυναίκες και παιδιά, με πολύχρωμα ρούχα, και βαμμένα πρόσωπα και χείλη. Κομπολόγια λογής-λογής κρεμόντουσαν από το λαιμό τους. Οι γυναίκες φορούσαν ένα είδος πανωφοριού που δενόταν στους ώμους. Διάφορες εσάρπες και κορδέλλες σκέπαζαν τα κεφάλια τους και τους ώμους. Οι άντρες ήταν λιγώτερο ντυμένοι — εργάτες — και τα παιδιά δλόγωνα.

Το μόνο που φορούσαν ήταν τα διάφορα κομπολόγια και στολίδια γύρω από το λαιμό και τη μέση τους.

Ο Κύριλλος, η Ανθέα, ο Ρόμπερτ και η Τζέννη, κοίταζαν το περίεργο αυτό θέαμα, χωρίς να μπορούνε να ξεχωρίσουν ούτε μιá λέξη από όσα άκούγανε.

Φωνάζανε και χειρονομούσαν όλοι μαζί. Ξαφνικά μιá φωνή ξεχώρισε μέσα στις άλλες.

— Συνάδελφοι και φίλοι, έλεγε η φωνή ενός πανύψηλου άντρα που είχε άνεβει σε μιá άμαξα. Πόσο καιρό ακόμα θα υπομένουμε την τυραννία των αφεντάδων μας ; Έμεις δουλεύουμε σκληρά, κι' αυτοί ζούνε με πολυτέλεια και σπατάλη. Πρέπει να δώσουμε τέλος σ' αυτή την κατάσταση.

— Και τί να κάνουμε ; ρώτησε κάποιος.

— Πεινάμε, και διψάμε, και πεθαίνουμε από κόραση, ξανάπε ο ψηλός άντρας. Το ίδιο κι' οι γυναίκες και τα παιδιά μας. Οι άποθηκες των πλούσιων είναι γεμάτες από ό,τι μας λείπει. Πάμε να τις άνοίξουμε.

— Πάμε ! Πάμε ! φώναξαν πολλοί.

Όμως μιá άλλη φωνή άκούστηκε τώρα :

— Να πάμε στο Φαραώ ! Στο Βασιληά ! Να του πούμε τι θέλουμε. Θα μας βοηθήσει !

Για μιá στιγμή η άνθρωπομάζα δεν ήξερε πού να πάει. Άλλοι ξεκινούσαν για τις άποθηκες κι' άλλοι για το παλάτι.

— Στο Φαραώ ! Στο Βασιληά, φώναζανε στο τέλος όλοι μαζί, και σάν ποτάμι που δεν βροίσκει πιά κανένα φραγμό, ξεχύθησαν προς τη μεριά του παλατιού παρασύροντας και τα τσασερα παιδιά.

Τότε φάνηκαν οι στρατιώτες του Φαραώ.

— Η φρουρά ! Η φρουρά ! φώναζε το πλήθος τρομοκρατημένο κι' έτρεξε να διαλυθεί στα στενά δρομάκια. Πολλοί μπήκαν στις αυλές των σπιτιών. Η φρουρά, πάνω σ' άμάξια του παλατιού, διάσχισε με όρμη το δρόμο, διαλύοντας και τους τελευταίους εργάτες.

Τα παιδιά είχαν βρει καταφύγιο σε μιá μεγάλη αυλόπορτα.

Όταν ήσυχασε ο δρόμος, η Ανθέα είπε :

— Θα δούμε το Φαραώ ! Τι χαρά !

— Νομίζω πως το πρόγραμμά μας ήταν να πιάσουμε δουλειά σε κανένα Ναό . . . είπε ο Κύριλλος.

— Μά ποιάς θα μας δείξει ένα Ναό ; μόνοι μας δεν ξέρουμε πού να πάμε, είπε ο Ρόμπερτ. Πρέπει να πιάσουμε φίλες με κανέναν, να του δώσουμε και ένα δωράκι, απ' αυτά που φέραμε μαζί μας, για να μας άδηγήσει στο Ναό. Γιατί, εδώ που τα λέμε, εγώ τουλάχιστο δεν μπορώ να ξεχωρίσω ποιá είναι τα παλάτια, και ποιό είναι οι Ναοί ! είπε ο Ρόμπερτ ρίχνοντας μιá ματιά στα ψηλά χίτσια που ύψώνονταν δεξιά και άριστερά

στο δρόμο. Έσείς τα ξεχωρίζετε ;
— Μήπως ζητάτε το Ναό του Άμεν - Ρά ; τους ρώτησε μιá γλυκειά φωνή πίσω από τις πλάτες τους.

Τα παιδιά γύρισαν να δούν ποιός τους μίλησε.

Ήταν ένας ώραιος νέος, ψηλός, με μακρό άσπρο χιτώνα κεντημένο με διάφορα χρώματα. Γύρω στο λαιμό του είχε ένα σωρό χάντρες και φυλαχτά, μα κανένα δεν έμοιαζε μ' αυτό που ζητούσαν τα παιδιά.

— Δε γυρεύουμε ώρισμένο Ναό, είπε ο Κύριλλος.

— Πές τε μου τι θέλετε, ξανάπε ο άγνωστος. Εγώ είμαι Ιερέας στο

Διάφοροι τραγουδιστές διασκέδαζαν τη βασίλισσα. (Σελίς 219, στ. α')

Ναό του Άμεν - Ρά, και ίσως μπορέσω να σάς βοηθήσω . . .

— Έχουμε δει πολλά παλάτια, είπε ο Ρόμπερτ, και για να αλλάξουμε, ζητάμε τώρα να δούμε ένα Ναό . . .

— Φέρατε δώρα μαζί σας ; είπε ο Ιερέας.

— Ναι . . . μερικά, είπε ο Κύριλλος. Μά, έχουμε μαγική δύναμη και δε θα τα χαρίσουμε έτσι εύκολα, και χωρίς αντίλλαγμα.

— Και γώ ξέρω διάφορες μαγείες, είπε ο ξένος. Μπορώ, π.χ. να κάνω το όμοιώμά σας από κερί, και την ώρα που θα το καίω και θα το λιώνω στη φωτιά, να πω λόγια μαγικά που θα σάς κάνουνε να χαθείτε και σεις μαζί μ' αυτό . . . Τα παιδιά ανατρίχισαν.

— Μπá ! είπε ο Κύριλλος, κι' έβαλε τα δυνατά του για να μη δείξει πως φοβάται. Αυτό δεν είναι τίποτα. Εγώ μπορώ να βγάλω φωτιά από ένα ξύλο !

Και βγάζοντας ένα σπίρτο από την τσέπη του, το σήκωσε ψηλά και με ύφος κομικό είπε :

— Φίτσορ - Σιρήτ, Ρέντζεζ - Πάρκ, τυπογραφείο, βιβλιοδετέλο !

Έτριψε το σπίρτο στο παπούτσι του, και κείνο πήρε φωτιά μπροστά στον ξαφνιασμένο Ιερέα που νόμισε πως ο Κύριλλος με τις μαγικές λέξεις που πρόφερε, έκανε το θαύμα εκείνο.

— Μπορείς να το ξανακάνεις ; τον ρώτησε ο ξένος.

— Όσες φορές θέλω ! άπάντησε θριαμβευτικά ο Κύριλλος.

— Τότε, πάμε μπροστά στο Φαραώ ! είπε ο ξένος. Οι μαγείες τον ενδιαφέρουνε πολύ, θα σάς κάνει τι-

μές και δόξες. Κι' έχω να σάς πω και κάτι πολύ έμπιστευτικό. Αυτή τη στιγμή είμαι σε δυσμένεια βασιλική, για μιá προφητεία που έκανα στον Φαραώ, και δεν βγήκε αληθινή. Το έβπα πως θα του στείλουν μιá νέα και ώραία πριγκίπισσα από τη Συρία, και του έστειλαν μιá άσχημη και ήλικιωμένη. Τριάντα χρόνια ! Φαντασθείτε ! Τώρα όμως, που θα σάς παρουσιάσω στο Φαραώ, και θα δει τις μαγείες που ξέρετε να κάνετε, ίσως εύχαριστηθεί, και τότε θα με συγνώσει για την κακή προφητεία. Ύστερα θα του ζητήσω τη χάρη να σάς πάρω μαζί μου στο Ναό του Άμεν - Ρά. Εκεί θα με μάθετε τις μαγείες σας και γώ τις δικές μου.

Η ιδέα να παρουσιαστούνε στο Φαραώ δεν τους φάνηκε καθόλου κακή, και τα παιδιά πρόθυμα ακολούθησαν τον Ιερέα.

Οι δρόμοι ήταν στενοί και καθόλου καθαροί. Τα καλλίτερα σπίτια, τους εξήγησε ο Ιερέας, είχαν ύψος 20 — 25 πόδια, και πάνω από τους τοίχους έδλεπες τις κορυφές από τα φοινικόδεντρα. Τα φτωχόσπιτα ήταν μικρές καπνισμένες καλύδες.

— Δε βλέπω καμμιá πρόοδο στο ζήτημα της κατοικίας από την παρασμένη φορά που ήρθαμε εδώ, είπε η Ανθέα σιγά.

Πάνω από κάθε σπίτι ήταν ένα πρόσωπο περίεργο σκαλιστό στον τοίχο.

(Άκολουθεί)

ΑΠΟ ΤΟΝ ΝΕΡΑΪΔΟΚΟΣΜΟ

Η ΣΑΛΑΜΑΝΤΡΑ

— Οι νεράιδες είναι όλες τόσο όμορφες και καλές, μουρμούριζε η Αίνα μονάχη της. Καθόταν άπάνω στο χοντρό χαλί μπροστά στο τζάκι. Ο ψυχρός, βροχερός χειμώνας είχε ρθει και είναι τόσο ευχάριστο να ζεσταίνεται κανείς στη φωτιά πριν πάει στο κρεβάτι!

— Θα ήθελα να ζούσε μία στο σπίτι μαζί μου.

— Τζιζ — τζιζ; έτοιριζε η φωτιά.

— Κι' όλες τους μοιάζουν πάρα πολύ μ' ανθρώπινα πλάσματα, όνειρευόταν το κοριτσάκι.

— Τζιζ - τζιζ - κράκ - τζιζ! τριζοβολούσε η φωτιά.

— Κουτή γριά φωτιά! γέλασε η Αίνα. Φωνάζει, θάλεγε κανείς, σαν να ζητάει να μου αντιμιλήσει.

— Ε, λοιπόν, έτσι είναι! είπε η φωτιά με θέρμη.

Μονομιὰς η Αίνα σηκώθηκε στά γόνατα.

— Και τι ξέρεις εσύ για τις νεράιδες; πρόσθεσε η φωτιά.

— Υπάρχει μία νεράιδα στο σπίτι! φώναξε η Αίνα. Είναι μέσα στο τζάκι. Δεν ήξερα πώς ζούνε και στη φωτιά.

Εξόργισε γονατιστή κοντά στη θερμή φλόγα και την κοίταζε άφοβα μ' δάκνοιχα μάτια. Μία θυμωμένη, κόκκινη φάταξ την άγριοκοίταζε πίσω από τ' αναμμένα κάρβουνα. Ήταν ένα παράξενο τριγωνικό πρόσωπο, περιτριγυρισμένο ελλοθε από φλογόχουσα μαλλιά, που χοροπηδούσε και στριφογύριζε μέσα στο τζάκι.

— Σου είπα, τι ξέρεις εσύ από νεράιδες; ρώτησε αυτό το κατακόκκινο πλάσμα. Εξ άλλου, εγώ δεν είμαι καθόλου νεράιδα.

— Δεν είσαι νεράιδα; είπε η Αίνα έκπληκτη.

— Μπά! Έκανε το πλάσμα φωναχτά. Δεν γνώριζεις μία Σαλαμάντρα, σαν την ιδεις;

Πήδησ' άπάνω ξαφνικά κι' έκανε ν' αρπάξει τη Αίνα με τὰ μακριά της δάχτυλα και τότε η μικρούλα έγειρε άπότομα πρὸς τὰ πίσω, για να ξεφύγει το καυτό άρπαγμα της.

Οι δυο ξανθές πλαξούδες της έχόρεψαν χαριτωμένα στη λάμψη της

φωτιάς. Η Σαλαμάντρα γέλασε κοροϊδευτικά.

— Συλλογιέσαι ακόμη αν όλες οι νεράιδες μοιάζουν μ' ανθρώπινα πλάσματα; ρώτησε.

— Τι άπαίσιο πλάσμα που είσαι! φώναξε η Αίνα μ' άγανάκτηση, άμέσως μόλις ξαναβρήκε την Ισοροπία της και κάθισε στην άλλη άκρη του χαλιού. Ήθελες να μου κάνεις κακό;

— Φέρε το χέρι σου λιγάκι πιό κοντά και θα ιδεις αν τ'έθελα ή όχι.

Η Αίνα τώρα φοβισμένη για καλά τραβήχτηκε ακόμα πιό πέρα λέγοντας:

— Όχι, σ' ευχαριστώ. Ξέρω ότι η φωτιά καίει και πληγώνει.

— Σωστά, είπε η Σαλαμάντρα. Καίει. Βγάλε με έξω από τούτη την τούβλινη φυλακή και θα ιδεις μία δυνατή λάμψη και το σπίτι σου να χάνεται.

— Όσο έχεις τέτοιες κακές ιδέες, θα μένεις εκεί φυλακισμένη — είπε η στοχαστική Αίνα.

— Θέ ήμουν ακόμα πιό κακή αν μπορούσα — γκρίνιασε με πείσμα η Σαλαμάντρα.

— Μά γιατί; Γιατί θέλεις να κάνεις κακό στον κόσμο; φώναξε η Αίνα.

— Βρίσκω διασκέδαση στην καταστροφή — εξήγησε η Σαλαμάντρα — πριν με πιάσουν και με βάλουν εδῶ μέσα, η μεγάλη μου χαρά ήταν να λαμπαδιάσω σπίντα, ακόμα και δάση. Θυμάσαι την ήμερα που άναψαμε φωτιά στις θυμωνίες κοντά στο ύψωματάκι;

— Να! «είπε η Αίνα» αλλά σ' μπάρμπα-Γιάννης την έδουσε.

— Τόκαμε «συμφώνησε το πνεύμα» θυμάσαι όμως πώς τον πλήρωσα γι' αυτό το άσχημο παιχνίδι του;

— Να! «άπάντησε η Αίνα με θλίψη» του κάψες τὰ χέρια και τὰ πόδια πολύ άσχημα. Αυτό ήταν πολύ, πολύ κακό από μέρος σου.

Η Σαλαμάντρα άναπήδησε με λύσσα. Σπίθες πετάχτηκαν ψηλά κι' έπεσαν πάνω στο χαλί.

— Παρακαλώ φώναξε η Αίνα... Είμαι βέβαιη πώς δεν μπορείς να είσαι εθάρμιστημένη. Η άναποδιά σου σ' κάνει εθέρμιστη και γκρινιάρη, αν και είναι τόσο όμορφο αυτό που κάνεις, να κρατείς την κάμαρα ζεστή.

— Έτσι; Έκανε η Σαλαμάντρα πεισματωμένη. Καλά, κατάλαβε λοι-

πόν ότι δεν θα ζεστάνω άλλο την παλιό-κάμαρά σου.

Καταχωνιάστηκε άνάμεσα στις στάχτες και κοίταξε από και τη Αίνα με μοχθηρία...

— Πώς εκρύωσε έτσι η κάμαρα «είπε η μητέρα, που είχε άποκαιμηθεί κοντά στη φωτιά». Σκάλισε, χρυσή μου, λιγάκι τη φωτιά, χαμήλωσε πολύ.

— «Μανούλα μου! είπε άνήσυχη η κορούλα της. Δέ θα τολμούσα να τὸ κάνω. Είναι μία Σαλαμάντρα εκεί μέσα και ζητάει να με κάψει.

Η μητέρα γέλασε και σηκώθηκε. Ήταν από τις ευχάριστες εκείνες μητέρες, που ξέρουν όλα τὰ σχετικά με τις νεράιδες και τὰ τέτοια. Έπιασε τη μακριά σιδερένια τσιμπίδα.

— Που είναι η Σαλαμάντρα σου; ρώτησε.

— Εκεί, μανούλα, κατσουφλιασμένη μέσα στις στάχτες. Μά πρόσεχε, πρόσεχε, είναι πολύ κακιωμένη.

Η μητέρα ξαναγέλασε. Έχωσε την τσιμπίδα εκεί που είχε δείξει η Αίνα και πασπάτευσε τη Σαλαμάντρα στα πλευρά.

— Ήπινα, γρηά μου, και δόσε μας λίγη ζέστη ακόμη — είπε.

Η Σαλαμάντρα πετάχτηκε πάνω μανιασμένη και σούρλιάζοντας με λύσσα. Προσπάθησε να φτάσει το χέρι της μητέρας, όμως αυτή — αν και δεν μπορούσε να την δει — ήξερε καλά τὰ καμώματά της και, καθώς η Αίνα παρατήρησε με θαυμασμό, φυλάχτηκε από τὸ να την φτάσουν τ' άρπαχτικά δάχτυλα που στριφογύριζαν.

— Θα σ' φτάσω εσένα! μούγγρισε η Σαλαμάντρα. Αχ, να μπορούσα να σ' άγγιξω μονάχα!

Μά δεν τὸ μπόρεσε, γιατί η μητέρα έγειρε πίσω στην πολυθρόνα, να ξαναπάρει τὸν ύπναράκο της, που είχε κοπεί.

— Αν ξαναγίνει κατσούφα, άγαπημένη μου μουρμούρισε νυσταγμένα τάτσι τηνε με λίγο χαρτί.

Οι Σαλαμάντρες άγαπάνε το χαρτί τόσο, όσο εσύ τις καραμέλες.

— Να!; ρώτησε η Αίνα έκπληκτη.

Τότε θα της δώσω λίγο, και ίσως καλοσυνέψει η καημενούλα. Κι' εμένα δεν θα μ' άρεζε να πασπατεύουν τὰ πλευρά μου.

— Σωστά, κλαψούρισε η Σαλαμάντρα. Ο καθένας μὸς φέρνεται πρόστυχα. Είδες τι μούκανε αυτή η άπαίσια γυναίκα;

— Όχι, δεν είν' έτσι; άπάντησε η Αίνα με όρμη. Η άκριβή μου μα-

νούλα δεν είναι άπαίσια. Σε άνάγκασε να κάνεις τὸ καθήκον σου.

— Τι είν' αυτό;

— Καθήκον είναι αυτό που ξέρεις πώς πρέπει να κάνεις.

— Δέ νοιάζομαι διόλου γι' αυτό, είπε η Σαλαμάντρα. Δεν όποσάθηκας να με ταΐσεις με λίγο χαρτί;

— Θα σοῦ δώσω, άποκρίθηκε η γενναϊόδωρη Αίνα, ξεχνώντας ότι μόλις προητέρα η Σαλαμάντρα δοκίμασε να της κάνει κακό. Έσχισε μία παλιά εφημερίδα σε κομμάτια και, με μεγάλη προφύλαξη, τεντώνοντας το χέρι της τίνανε ένα κομμάτι στο άνωπόμοιο πνεύμα, που πήδηξε ψηλά με άπληστία και λαίμαργα τὸ ρούφηξε, αφήνοντας μονάχα ένα σγουρό μαύρο λεκέ, που κυμάτιζε ελαφρά πάνω στο τζάκι.

— Γιατί δέ μου δίνεις όλο τὸ χαρτί μονομιὰς; ρώτησε η πανούργα Σαλαμάντρα. Ούτε νιώθω καν τὴ γεύση από ένα τόσο-δὰ κομματάκι.

— Ένοια σου είπε τὸ άπονήρευτο κοριτσάκι κι' έρριξε τὰ σχισμένα φύλλα τὸς χαρτιού στη φωτιά. Ομως, τι φόβο πήρε! Η Σαλαμάντρα μουγκρίζοντας άρπαξε τὸ χαρτί και σε μια στιγμή άγριες φλόγες ξεπήδησαν έξω από τὸ τζάκι, άγγιζοντας σχεδόν τη Αίνα, που έβαλε τις φωνές τρομαγμένη και ξύπνησε τη μητέρα της. Η μανούλα με μία ματιά είδε τι έγινε. Έτρεξε στην τραπέζα και γύρισε με μία κανάτα νερό. Έχυσε λίγο νερό μέσα στο τζάκι και η Σαλαμάντρα, αν και σφύριζε άγρια και ξεφύσησε ένα καφτόν άνασασμό από άτμοδες μέσα στο πρόσωπο της μανούλας, ξαφνικά χλώμιασε και σωριάστηκε μέσα στις στάχτες.

— Μανούλα! φώναξε η Αίνα. Κοίτα, κοίτα, πεθαίνει.

— Αυτή είναι μία πολύ, πολύ κακιὰ κι' επικίνδυνη Σαλαμάντρα και πρέπει νάμαστε προσεκτικές, χρυσή μου, να μην της δίνουμε θάρρος και μ' άλλο χαρτί!

— Ω, μανούλα, σέ παρακαλώ μην την αφήσεις να πεθάνει. Για κοίταξε πόσο χλωμή κι' αδύνατη έγινε. Νά της βάλω ένα κομματάκι να ξαναζωντανέψει;

Η Αίνα δεν μπορούσε να βλέπει κάποιον να όποφέρει χωρίς να τὸ δώσει βοήθεια.

— Θα της δώσω λίγον άνθρακίτη, είπε η μητέρα παίρνοντας λίγο κάρβουνο από τὸν κουβά. Θα έκανοποιηθεί μ' αυτό.

Η Σαλαμάντρα, που πραγματι-

κά είχε γίνει επικίνδυνη χλωμή, δέχτηκε τὰ κάρβουνα με άδιαφορία και στην άρχή η Αίνα όκέρφτηκε πὸς δὲν θα συνερχόταν. Μά σε λίγο ξαναάναψε ζωηρεύοντας.

— Γιατί είσαι τόσο άνόητη; τη ρώτησε η Αίνα διαν την ξαναείδε ζωηρή.

— Είναι άνοησία, τὸ ξέρω, άποκρίθηκε ήσυχα η Σαλαμάντρα, και κουράστηκε πιά από τις καταστροφές που έκανα. Θα ήθελα να φτιάσω κάτι.

— Καημενούλα! είπε η Αίνα με

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΟΝ
ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

Κική Θ. Παρασκευοπούλου, Ένάλη, Α' Βραβείον 203ου διαγωνισμού Λύσεων

συμπόνια, θα ρωτήσω τη μανούλα τι μπορεί να γίνει. Η μανούλα βλατά ξέρε.

— Να!, άπάντησε η Μητέρα. Όταν η Αίνα της εξήγησε την ένγνια της Σαλαμάντρας. Κάποια μέρα θα μπόρεσει ν' άφήσει τὸ τζάκι. Πρέπει όμως πρώτα να μάθει πὸς να κρατὰ μία καλή, σταθερή φωτιά όλο τὸ χειμώνα, και τότε ίσως μεταφερθεί σ' ένα μεγάλο καμίνι, όπου θάχει πληθος συντρόφισσες σαλαμάντρες σαν κι' αυτή. Έκει θα λυθούσαν άσχημα, μολύδι κι' άλλα μέταλλα, που θα γίνον διάφορα χρήσιμα πράματα. Έτσι κι' αυτή θα βοηθήσει πραγματικά στο φτιάξιμο, όπως επιθυμεί. Θα είναι η πιό μεγάλη χαρά της να χοροπηδάει τριγύρω στα όμορφα χρώματα, και ά-

φοῦ μάθει πιά καλά αυτή την έργασία...

Έδῶ η μητέρα σταμάτησε και η Σαλαμάντρα κι' η Αίνα που την άκουαν με μεγάλη προσοχή τέντωσαν τ' αυτιά τους.

— Έτσι απ' αυτό — συνέχισε η μητέρα — μπορεί να γίνει μία σύλψη και να γυρίσει ελεύθερη όπου θέλει, για να κάνει τὸ καλό.

— Α, ξέρω για τις σύλφες! φώναξε η Αίνα. Είναι σαν τὴ Σόλβια, που σοῦ έχω πει!

— Να!, άκριβή μου, διηγήσου και στη Σαλαμάντρα την ιστορία σου, είπε η Μητέρα χαμογελώντας. Και η Αίνα τόκανε.

Βρισκότανε στη μέση της διήγησης τὸ ταξιδιού με τὸ Σωρείτη και την εθθυμη Μελανία, διαν ξαφνικά μπήκε στην κάμαρα με όρμη ο Νάκης.

— Ω, τί ύπέροχη φωτιά! φώναξε. Πόσο χαρούμενο φαίνεται τὸ δωμάτιο!

— Να!, γιατί η καινούργια μου φιλενάδα φροντίζει γι' αυτό.

— Φιλενάδα; ρώτησε ο Νάκης με φανερή σύγχυση.

— Να!, αυτή η Σαλαμάντρα, εκεί στη φωτιά.

— Α, για πές μου, ρώτησε ο Νάκης, άφοῦ χαιρέτησε τὸ πνεύμα της φωτιάς, για πές μου, μπορείς να χοροπηδάς δόλγυρα, δεν μπορείς;

Η Σαλαμάντρα τὸν κοίταξε εθχαριστημένη.

— Προσπαθῶ να κάνω τὸ καθήκον μου, όπως αυτή λέει πὸς πρέπει, και δὲν θα τ' άφρωσ στη μέση.

Έγνεψε στη Αίνα, που έγινε σχεδόν τόσο κόκκινη, όσο και τὸ ίδιο τὸ πνεύμα.

Άκριβώς εκείνη τη στιγμή η μητέρα πετάχτηκε πάνω άνήσυχη.

— Άγαπημένα μου, παρατήρησε νυσταγμένη, ο καιρός είναι άσχημος. Καλύτερα να πείτε καληνύχτα στη Σαλαμάντρα. Θα τη σκεπάσω έτσι, που να κρατηθεί ζέστη ως τὸ πρωί.

Η Σαλαμάντρα κοίταξε μ' εθγνωμοσύνη τη μητέρα, καθώς την έσκέπαζε προσεκτικά με κάρβουνα. Χαμήλωσε και ζάρωσε συμμαζεμένη άνάμεσα στις στάχτες, ενώ η μητέρα πήρε τὰ δυο παιδιά και τὰ πήγε στα κρεβατάκια τους. Κι' αυτά με τη σειρά τους χώθηκαν κάτω από τὰ σκεπάσματα και σε λίγο βροσκονταν μακριά στη Χώρα των Όνειρων, που όπως ξέρει καθένας είναι από την άλλη μεριά της άσημένιας εξώπορτας με τις ζαφειρένιες κολόνες τὸς Κήπου της Νύστας.

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1948

Έτος 70ον. — Διευθυντής μου πάντα ο κ. Γρ. Ξενοπούλος. — Οι λοιποί συνεργάτες μου. — Τ' αγαπημένα μου του 1948: «Χώκ Φίν», του Αμερικανού Μάρκ Τουαίν. — «Το Ταξίδι της Μιμόζας», της Γαλλίδας Myriam Catalany. — «Περιπέτειες στο Κολλέγιο», της Κυρά Μάρθας. — Το διαπλασιακό έτος. — Τα ψευδώνυμα. — Το ξεσπάδιωμα. — Και τα λοιπά και τα λοιπά.

ΜΕ τη βοήθεια του Θεού — ως είναι δοξασιμένο το όνομά του — και με την αγάπη των παιδιών μου, κλείνω σε λίγο το εξηκοστό ένατο έτος μου και μπαίνω αίσίως στο εβδομηκοστό. Μια δλόκληρη ζωή! Πόση ικανοποίηση και για σάς και για μένα.

Αλλά και πόσος μόχθος, πόσοι αγώνες, μα και πόση χαρά μαζί.

Σκεφθείτε πώς είμαι το μοναδικό παιδικό περιοδικό στον Κόσμο που ετύχησε να ζήσει τόσα χρόνια. Ποιός να μου τόλεγε όταν το Φεβρουάριο του 1879 έβγαίνε το πρώτο μου φύλλο!

Κάθε χρόνο συνηθίζω να σάς γράφω τα νέα μου στο προτελευταίο φυλλάδιό μου. Όμως έφέτο με τις ανωμαλίες που παρατηρήθηκαν γύρω από την έκδοσή μου, αναγκάζομαι να σάς τα γράψω από τώρα, γιατί τα υπόλοιπα φυλλάδια μου θα τυπωθούν μαζεμένα, για να κλείσει ο έφετεινός μου τόμος, που με τις πολυχρωμίες του — χάρμα οφθαλμών — την εκλεκτή του την ύλη και το αξιοσημείωτο του έξωφύλλο, θα είναι ασφαλώς, όπως θα δείτε και σεις, το καλύτερο και χρησιμώτερο δώρο της πρωτοχρονιάς.

Έφέτος οι συνεργάτες μου — δλόκληρο επιτελείο τακτικοί κι' έκτακτοι — θα καταβάλουν κάθε προσπάθεια, όπως και κάθε χρόνο, για να σάς παρουσιάσουν ό,τι καλύτερο και τερπνό μπορεί να διαβάσουν τα παιδιά, μικρά και μεγάλα, έχοντας πάντοτε υπ' όψει τους τό γνωστό σας εκείνο «τέρπειν άμα και διδάσκειν».

Τη διεύθυνσή μου εξακολουθεί να κρατεί πάντοτε Ο κ. ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ ο σεβαστός Ακαδημαϊκός, ο αγαπημένος σας Φαίδων με βοηθούς συντάκτες δύο από τους τακτικούς μου συνεργάτες, τον κ. Διονύσιο Α. Τροβά και τον κ. Κώστα Αγαπητίδη.

Οι «Αθηναϊκές Έπιστολές» που έχουν γίνει πια κλασικές στο είδος τους και που τις έδημιούργησε ο ίδιος μαζί με τις άλλες ανακαινίσεις, όταν από το 1896 ο δεινύνητος Νικ. Παπαδόπουλος είχε την ευτυχή εμπνευση να τον προσλάβει αρχισυντάκτη, έλπίζω να εί-

Εικόνα από το νέο μας μυθιστόρημα «Χώκ Φίν»

να στον καινούργιο μου τόμο πυκνότερες, γιατί είναι αλήθεια πως έλειψαν πολύ από τα τελευταία μου φυλλάδια.

Αλλά καιρός νομίζω είναι να μπορούμε και στις λεπτομέρειες:

ΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΜΟΥ

Πολλοί από σάς θα έχετε διαβάσει στον τόμο μου του 1938, τον θανασιό «Τόμ Σώγερ» του μεγάλου Αμερικανού χιονομορυσία μυθιστοριογράφου Μάρκ Τουαίν. Θα θυμάστε, βέβαια, και τον ξεκαρδιστικό φίλο του Χώκ Φίν. Έ, λοιπόν αυτού τώρα του Χώκ Φίν τις περιπέτειες θα παρακολουθήσετε στο δμώνυμο μυθιστόρημα που θ' αρχίσω να δημοσιεύω από το πρώτο φύλλο του νέου τόμου.

«ΧΩΚ ΦΙΝ»

είναι αυτοτελής, μπορεί δηλαδή να διαβαστεί και μονάχος του, χωρίς να είναι ανάγκη να έχετε υπ' όψει σας τον «Τόμ Σώγερ». Πολλά χρόνια τώρα σάς υποσχόμουννα τη δημοσίευσή του, αλλά φέτος μόλις μπορώ νάνταποκριθώ σ' αυτή μου την υπόσχεση. Από την εικόνα που δημοσιεύω, βλέπετε πως υπάρχει και πολλήπερίπετεια στο μυθιστόρημα τούτο, που θα σάς γοητεύσει, θα σάς συναρπάσει και θα σάς διασκεδάσει για ένα δλόκληρο χρόνο. Συνοδεύεται από πλήθος εικόνες εξαιρετικές και μεταφράζεται από τον τακτικό μου συνεργάτη κ. Γιάννη Β. Ιωαννίδη.

Το δεύτερο μυθιστόρημά μου είναι:

«ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΗΣ ΜΙΜΟΖΑΣ»

από το γαλλικό της Myriam Catalany. Είναι ή ιστορία της μικρής Μιμόζας, ενός κοριτσιού που θα αγαπήσετε από την πρώτη στιγμή. Η Μιμόζα συνοδεύει το θείο της που πηγαίνει στις Ινδίες για να βρει κάποιον Μαχαραγιά, φίλο του από ένα ταξίδι πολλά χρόνια πριν. Οι περιπέτειές τους εκεί, οι αγώνες των Βραχμάνων μέσα στην ινδιάνικη ατμόσφαιρα θα σάς γοητεύσουν και θα σάς κρατήσουν σε αγωνία κι' ενδιαφέρον. Το μυθιστόρημα αυτό, που το μεταφράζει ο νέος τακτικός μου συνεργάτης κ. Κώστας Αγαπητίδης, δε θα κρατήσει δλόκληρο το χρόνο. Θα το διαδεχθεί κάποιο άλλο, ίσως ο «Κόρκ Μπλάν» του

Τζάκ Λόντον, ίσως το «Αίδωμα του Βαλαγκουζάρ» του γάλλου ακαδημαϊκού Ζωρζ Ντυαμέλ, ίσως κανένα άλλο, δεν μπορώ να σάς πω ποιά απ' όλα ακριβώς, — αυτό θα εξαρτηθεί από το χώρο που θα μείνει κι' από τα μυθιστορήματα που θα διαβάσω ως τότε γιατί βέβαια, θα πρέπει να διαλέξω το καλύτερο.

Αλλά και ή Κυρά Μάρθα δεν πρόκειται να ύστερήσει. Από καιρό τώρα ετοιμάζει να σάς παρουσιάσει μια ιστορία που θ' αφήσει ασφαλώς εποχή, τις

«ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΣΤΟ ΚΟΛΛΕΓΙΟ»

ένα μεγάλο ανάγνωσμα για μικρά αλλά και για μεγάλα παιδιά, με πολλές και ξεχωρες εικόνες. Ένα παιδί, που έχει μεγάλη φαντασία, μπαίνει σ' ένα κολλέγιο εσωτερικός. Όμως ή επιθυμία του είναι άλλη, προσπαθεί να την ικανοποιήσει, άποτυχαίνει και μένει μέσα στο κολλέγιο, όπου συμβαίνουν ένα σωρό έξωφρενικές περιπέτειες.

Πολύ θα διασκεδάσει μικρούς και μεγάλους το ανάγνωσμά μου αυτό.

Τέλος ο Ανανίας εκτός από τη συνηθισμένη του ύλη («Θέλετε να μάθετε...», «Χίλια Μύρια» κτλ.) θα σάς παρουσιάσει ακόμα και

«ΟΔΗΓΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΝΘΕΣΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ»

εξηγώντας κάθε είδος πνευματικής άσκησης χωριστά, με παραδείγματα και με κάθε τρόπο που θα σάς βοηθήσει να μπειτε στο νόημα και στην τεχνική των ασκήσεων, και ο Ρεπόρτερ θα σάς διασκεδάσει με τα επιστημονικά

«ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ»

που θα είναι και φέτο πλούσια εικονογραφημένα. Εκτός από τα παραπάνω, θα δημοσιευθούν έφετο, κι' ένα πλήθος έξοχα διηγήματα, ποιήματα και άλλα, πρωτότυπα και μεταφρασμένα, των τακτικών κι' έκτακτων μου συνεργατών Γεωργίας Γαρσούλη, Μιχ. Στασινοπούλου, Βέτας Πεζοπούλου, Παν. Δημ. Σεφερλή, Αίλιος Καρακάλου - Καρανικόλα, Πηνελόπης Μαξίμου (Ιρσίμ), Μελισσάνδης, Μαρίας Φαλαγγά, Ροζελάντιας, Στεφ. Παντεμαλή, Γιάννη Β. Ιωαννίδη, Πέτρου Αγγελόπουλου, Τάση Σ. Παπαδόπουλου και άλλων, καθώς και των νέων που ανακηρύχθηκαν στο προηγούμενο φυλλάδιο, όλα πλούσια εικονογραφημένα, από τους ζωγράφους Ε. Σπυρίδωνα, Α. Βώττη, Β. Χριστοδούλου και Π. Βαλασάκη, και με πρωτότυπες αξιοσημείωτες φωτογραφίες της ιδιαίτερης φωτογραφικής υπηρεσίας που απέκτησα τελευταία.

Επίσης στα πρώτα φυλλάδια του 1948 θα προκηρύξω την «Κυριακή» και το «Πένταθλο του 1948 - 1949» και πολύ σύντομα θα δημοσιεύσω τ' αποτελέσματα των έκτακτων διαγωνισμών του καλοκαιριού και θα προκηρύξω τους νέους.

Βλέπετε τί προσπάθεια γίνεται! και αυτό χωρίς να έμβαρυνθείτε πολύ, γιατί παρ' όλες τις ακρι-

βειες και τις καθημερινές ανατιμήσεις των εργατικών, του χαρτιού και των πάντων, θα εξακολουθήσω να βγαίνω χρωματιστή και δωδεκαεξέλιδη, αυξάνοντας τη συνδρομή μου μόνο κατά δέκα πέντε χιλιάδες δραχμές.

Έτσι από τον καινούργιο χρόνο ή συνδρομές μου του εσωτερικού δρίζονται ως εξής: Η ετήσια δρχ. 50.000, ή εξαμηνια δρχ. 25.000 και ή τρίμηνη δρχ. 15.000.

Εδώ θεωρώ περιττό να σάς τονίσω πως πολύ θα με διευκολύνετε στο δύσκολο έργο μου αν σπεύσετε να ανανεώσετε έγκαιρα τη συνδρομή σας. Παραχωρώ μάλιστα στην περίπτωση αυτή και τα εξής

ΠΡΟΝΟΜΙΑ

Όσοι ανανεώσουν τη συνδρομή τους ως την 31 Δεκεμβρίου 1947, μπορούν να αγοράσουν δύο τόμους της Β' Περιόδου — δποιους θέλουν, έφ' όσον έννοείται δεν έχουν εξαντληθεί — με έκπτωση δέκα χιλιάδων δραχμών για τον καθένα.

Όσοι πάλι ανανεώσουν τη συνδρομή τους ως την 31 Ιανουαρίου 1948, μπορούν να αγοράσουν με την ίδια έκπτωση των δέκα χιλιάδων δραχμών ένα τόμο της Β' Περιόδου.

Προσέξτε όμως, το δικαίωμα αυτό ισχύει ως τις 29 Φεβρουαρίου 1948.

Επίσης από τους παλιούς συνδρομητές, όσοι έξοφλήσουν έγκαιρα τη συνδρομή τους του 1947, θα λάβουν δωρεάν το χρωμα-

τιστό περικάλυμμα που θα τους χρησιμεύσει όταν χρυσοδέσουν τον τόμο τους. Και τούτο γιατί θα παραγγελθούν όρισμένα περικάλυμματα — δσα θα χρειασθούν — εξ αιτίας της ακρίβειας των λιθογραφικών.

Έχασα να σάς πω, πως το διαπλασιακό έτος θ' αρχίζει στις 15 Δεκεμβρίου και θα τελειώνει στις 30 Νοεμβρίου, πως δικαίωμα ψευδωνύμου θα έχουν μόνο οι συνδρομητές και τ' αδελφια των και πως για τη Σ. Σ. Σ. που δεν θα λείπει από κανένα φύλλο, θα δεχθώ έφετο και καλλιτεχνική συνεργασία, δσαν θα μου στείλουν έργα τους, με τους καθιερωμένους μου δρους. Έτοιμασθείτε λοιπόν από τώρα, όσοι έχετε το χάρισμα να ζωγραφίζετε και να σκισάρετε.

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

δπως καταλαβαίνετε, πρέπει να είναι ζωηρό για να μπορώ να ανταποκριθώ σ' όλες αυτές μου τις υποσχέσεις και να μπορέσω να σάς παρουσιάσω ακόμα περισσότερα. Είμαι βέβαιη όμως πως δε θα χρειασθεί να περιμένετε τη δημοσίευση των δρων του διαγωνισμού, που θα γίνει, στο πρώτο φύλλο του έρχομένου χρόνου, για να τ' αρχίσετε, ζωηρό όσο ποτέ.

Και κάτι άλλο ακόμα που ασφαλώς θα σάς ευχαριστήσει ιδιαίτερα. Σκέπτομαι να επανιδρύσω τη «Βιβλιοθήκη της Διαπλάσεως». Αλλά γι' αυτό το ζήτημα θα τ' αργότερα... Τώρα σάς αφήνω με τις μητρικές μου ευχές. Καλή αντίαμωση, παιδιά μου.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΥΤΑ ΣΥΜΒΑΙΝΟΥΝ ΕΙΣ... ΑΜΕΡΙΚΗΝ!

Ο δόκιμος Ρόμος, λέει: Δεν είναι μονάχα οι άνθρωποι που ζητούν και αισθάνονται την ανάγκη της καλοπέρασης...

τοντάδες πειράματα που έκανα μέχρι σήμερα, μπορώ ν' αποδείξω ότι όλα τα ζώα γενικά και όχι δήποτε άλλο πλάσμα...

Πώς μπορούμε να οσεί βοηθήσουμε; τον ρώτησε ένας δημοσιογράφος. — Με το να δημιουργήσουμε εσχάριστη τη ζωή όλων των ζωντανών οργανισμών πάνω στη γη...

Φυσικά ο δημοσιογράφος δε ρώτησε τίποτε άλλο, γιατί κατάλαβε πως είχε να κάνει με κάποιον που του έχει στείψει λίγο ή... βίδα! Οστόσο, το παράξενο και ξεχωριστό αυτό κήρυγμα του δόκιμου Ρόμου, έχει βρει χιλιάδες οπαδούς οι οποίοι αρχίζουν να χρίζουν ήδη την «Ιδανική πολιτεία ζώων και ανθρώπων» στους άπειρους κάμπους του Κολοράδο...

ΜΠΛΟΥ - ΜΠΛΟΥ, ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΗΣ... ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Ο Μπλου - Μπλου, είναι ένας ελέφαντας που πήρε το βραβείο... καλλονής ανάμεσα σε 258 άλλους που πήραν μέρος στο διαγωνισμό. Ο Μπλου - Μπλου, εκτός από την ομορφιά του διαθέτει κι' ένα σωρό άλλα προσόντα που τον έκαναν ακόμα πιο συμπληρωτικό στα μάτια της επιτροπής των καλλιστείων...

Ο ΙΠΤΑΜΕΝΟΣ... ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Πρώτος ο Ίκαρος προσπάθησε να πετάξει με τεχνικά φτερά που αν δεν του τα έλυωνε ο ήλιος ίσως τα κατά-

φερε να πάει στη... Σικελία, όπως λέει ένας Γαλλός ποιητής. Στην εποχή μας όμως, μ' όλο που έχουμε αεροπλάνα γι' αυτή τη δουλειά, ένας νεαρός Ίρλανδός, ο Χάντν Μπίρλο, κάνει πειράματα να πετάξει με μόνη τη βοήθεια των χειριών του...

κατεβαίνει σιγά - σιγά προς τη γη χωρίς να κάνει το παραμικρό. Οι Ίρλανδοί τον ονομάζουν «ιπτάμενο άνθρωπο» και ο ίδιος ο Μπίρλο, έλπίζει ότι μέσα σ' ένα χρόνο θα κατορθώσει να πετάξει από την Ίρλανδία στην... Αγγλία!

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ... ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ!

Στις μεγάλες κατασκευασίες που έγιναν το καλοκαίρι στην Αγγλία, πήραν μέρος χιλιάδες παιδιά, αγόρια και κορίτσια. Πρωτού ξεκινήσουν για την έσοχη, τα περισσότερα παιδιά για ν' αποκτήσουν ειδικότητα πήρασαν από την νυχτερινή σχολή που έχει τον πιο δημοφιλές τίτλο: «Τα παιδιά της Αγγλίας μαθαίνουν».

Το σπουδαιότερο όμως είναι ότι φοράει μιαν ομορφή και χαλαραμένη... στολή! Η σχολή «τα παιδιά της Αγγλίας μαθαίνουν» ιδρύθηκε το 1944 από την μίσερ Χάντν Μπίρλο, που είναι η πιο πλούσια κυρία του Λονδίνου...

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΕΧΘΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ L. LAMBRY

(Συνέχεια από το προηγούμενο) — Χάρρυ, είπε εξαφνα ο Γκόρντον αλλάζοντας κουβέντα, έσεις που βγήκατε τελευταίος απ' το «Πράνοιγκ» ποιά είναι η ιδέα σας για την τύχη του παρακαλού;

— Ο αξιοματικός σήκωσε τους ώμους του. — Γιατί να σε συχωρέω; είπε. Ο καθένας έχει τη γνώμη του πάνω σ' αυτό το ζήτημα. Μ' όλα αυτά δεν μπορώ να πιστέψω στα λόγια σας για το χαμό του παιδιού μου.

— Κι' όμως έχω την εντύπωση ότι το «Πράνοιγκ» υπάρχει, τον διέκοψε. Δεν είναι δυνατό, δε θέλω να πιστέψω πως δεν θα ξαναδώ το παιδί μου, ούτε η κυρία Κοσκιντάν το δικό της, ούτε η κυρία Κοσκιντάν!

— Δέν μπορώ πιά να κοιμηθώ, εξακολούθησε εκείνος, μου φαίνεται κάθε στιγμή ότι θ' ακούσω τη φωνή του, το γέλιο του. Έξη μήνες τώρα που να βρίσκεται το αγαπημένο μου παιδί;

Και πιάνοντας σφιχτά τα χέρια του αξιοματικού του είπε σά να τον παρακαλούσε: — Πέες μου... μήπως τον είδες; Μήπως τον είδες... νεκρό;

— Δέν είδα κανένα πάνω στο καράβι γι' αυτό και κατέβηκα κυβερνήτα μου, τον διαβεβαίωσε για χιλιοστή φορά ο Χάρρυ. Όταν απομακρύνθηκα με τη βάρκα μου, είδα το «Πράνοιγκ» να χάνεται στον ήριζοντα φεύγοντας ολοταχώς.

Και παίρνοντας μια βαθεία αναπνοή πρόσθεσε απομαυστικά: — Δίκιο να θέλω να σθύσω τις ελπίδες σας, μου φαίνεται πως τα τρία αυτά παιδιά είναι χαμένα...

— Τι σας κάνει να το νομίζετε; ρώτησε συγκινημένος ο Γκόρντον. — Δέν το νομίζω, είμαι βέβαιος, εξακολούθησε ο αξιοματικός. Το «Πράνοιγκ» παρασύρθηκε απ' τον άνεμο σάν καρυδότσουφλο, επομένως δεν θα μπορούσε ν' άντέξει με σπασμένο έλικα για μεγάλη πορεία.

— Έπειτα είχαμε και κελγη την τρομερή θύελλα που βύθησε σχεδόν τις περισσότερες βάρκες μας. Η κυρία Μπλανσάρ και η κυρία Κοσκιντάν, έχουν τις ίδιες ελπίδες μαζί σας, εγώ όμως αμφιβάλλω, κυβερνήτα μου και σάς παρακαλώ να με συχωρέσετε γι' αυτό.

— Ο Γκόρντον του χτύπησε τον ώμο. — Γιατί να σε συχωρέω; είπε. Ο καθένας έχει τη γνώμη του πάνω σ' αυτό το ζήτημα. Μ' όλα αυτά δεν μπορώ να πιστέψω στα λόγια σας για το χαμό του παιδιού μου.

— Υπάρχει κάτι μέσα μου που μου δίνει ελπίδες. Αν θέλεις μπορείς να γελάσεις μαζί μου. Μά πιστέψέ με, σήμερα περισσότερο από κάθε άλλη φορά ακούω τη φωνή του σ'

«Επαίξε με τη Μίση. Σελ. 238 στ. β'»

αυτιά μου, σάμπως ο Ντίκ να βρίσκεται στο πλάι μου, κοντά μου, πάνω στο «Φαδερλάντ»!

— Έκεινη τη στιγμή ακούστηκε η φωνή του παρατηρητή: — Μιά μπουτίλλια στη θάλασσα! Το «Φαδερλάντ» ελάτωσε την ταχύτητά του, ζύγωσε την επιπέδουσα μπουτίλλια κι' έφριξαν ένα ειδικό δίχτυ που ήταν γι' αυτή τη δουλειά, να πιάνει δηλαδή κάθε αντικείμενο που φαινόταν σκοπτό στα περαστικά καράβια.

— Η μπουτίλλια ήταν έρημικα κλειστή. Πάνω της είχαν κολήσει στρεΐδια κι' άλγάτι. Έδειχνε πως ήταν πολύ καιρό μέσα στη θάλασσα. Μιά σιωπή θανάτου απλώθηκε πάνω στο πλοίο. Μιά τέτοια ανακάλυψη προξενεί πάντα στους ναυτικούς σεβασμό και περιέργεια. Κι' οι άνθρωποι που περνούν τη ζωή

τους ταξιδεύοντας τους ώκεανούς ξέρουν ότι μια μπουτίλλια στη θάλασσα είναι πάντα μια φωνή που παρακαλεί.

Αυτή τη φορά όμως η αγωνία έβάρυνε την καρδιά όλων. Ο πόλεμος είχε δημιουργήσει πολλά ναυάγια. Άνθρωποι με τη ψυχή στο στόμα, πεινασμένοι, αξιοδάκρυτοι, γυμνοί κι' έλεινοί, περίμεναν βοήθεια πεταγμένοι σε κάποιον έρημο βράχο. Ο κυβερνήτης του «Φαδερλάντ» Τζαίμς Γκόρντον, κατάπληκτος και με χέρια που έτρεμαν από κρυφή συγκίνηση, έσπασε το λαϊμό της μπουκάλας κι' έβγαλε από μέσα ένα κομμάτι κιτρινωμένο χαρτί.

Κυριαρχώντας στους χτύπους της καρδιάς του, ο δυστυχισμένος πατέρας, ξεδίπλωσε το πολύτιμο αυτό γράμμα. Σκούπισε μια στιγμή τα μάτια του που θάμπωσαν απ' τα δάκρυα και διάβασε:

«Το «Πράνοιγκ» ακυβέρνητο και με καταστραμμένο πηδάλιο σέρνεται στην τύχη απ' τον άνεμο. Είμαστε τρία παιδιά ολομόναχα πάνω εδώ. Η θύελλα είναι απελπιστική και ο άερας έλο και πιά δυνατός μας σπρώχνει προς τον νότο, ίσως στα φύκια.

Ντίκ Γκόρντον».

— Μας το έστειλε ο Θεός! είπε ο κυβερνήτης που η φωνή του έτρεμε και έδωσε το γράμμα στον αξιοματικό Χάρρυ.

Μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας έλο το πλήρωμα ήξερε το εύχριστο νέο.

— Και τώρα; έκανε ο Γκόρντον στο νεαρό σύντροφό του σά να μη μπορούσε να βάλει σε τάξη το μυαλό του.

— Έκεινος έχαμογέλασε.

— Κυβερνήτα μου, είπε, εγώ είμαι εκείνος που αμφιβάλλω για την τύχη του «Πράνοιγκ» κι' εγώ είμαι πάλι αυτός που σάς παρακαλεί να αλλάξετε πορεία. Είμαστε υποχρεωμένοι να τρέξουμε σε βοήθεια των δυστυχισμένων αυτών παιδιών που ασφαλώς θα βρίσκονται στη ζωή, ναυαγισμένα σε καμμιά έρημικη νησίδα!

— Ίσως και κάπου άλλο, πρόσθεσε αινιγματικά ο κυβερνήτης. Και γυρίζοντας στον πηδαλιόχο διάταξε:

— Είκοσι γύρους έλο δεξιά φίλε μου Τζών! (Ακολουθεί) ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Έγκριμένον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως ελεύθερον ανάγνωσμα δι' όλα εν γένει τα Σχολεία (1932)
Τιμηθέν διά του Αργυρού Μεταλλίου της Ακαδημίας Αθηνών (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησια δοχ. 35000, Έξαμήννη δοχ. 20000, Τριμηνία 12000.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Άγγλις, Αργύπτου Λίρας 2:10
* Διεθνής και άλλων κρατών, Δολλάρια 18.
* Έξαμήννη ανάλογος. Τμήν φύλλου δοχ. 1000.
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
* Αποστέλλω: Προς το περιοδικόν «Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», δόδος Αριστείδου 10 * Αθηνάς.—Τηλ. 20977

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)
ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: ΜΑΡΙΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΥΘΑΛΙΑΣ ΧΡ. ΜΑΤΣΙΟΥ
ΔΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Π. ΜΟΥΣΑΡΑΚΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Αρχίζει την 1ην Ιανουαρίου, άλλ' αϊ συνδρομαί αρχίζουν την 1ην οιουδήποτε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΑ
δόδος Αριστείδου 10
Α θ η ν α ι

ΑΝΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αθηνάι, δόδος Αριστείδου 10
την 30ην Νοεμβρίου 1947

ΣΤΟ σημερινό φυλλάδιο θα διαβάσετε και τα νέα του 1948 που είναι βέβαιη πως θα σας ενθουσιάσουν. Τα δημοσιεύω από τώρα γιατί με την καθυστέρηση δεν με παίρνει πιά ο καιρός. Τα φυλλάδια που θα ακολουθήσουν για να κλείσει ο κύκλος, που πρέπει ωστόσο να είν' έτοιμος την Πρωτοχρονιά, θα τυπωθούν σχεδόν μαζεμένα. Όπως βλέπετε σάς αποζημιώνω για τις καθυστερήσεις μου και τις αγωνίες που δοκιμάσατε εξ αιτίας των, για την αγαπημένη σας Διάπλαση.

Η καλή μου φίλη και παλιά συνεργάτις μου κ. Σταυρούλα Μαρκέτου, κυκλοφόρησε αυτές τις ημέρες το καινούργιο της βιβλίο «Στοιχεία Θεραπευτικής Παιδαγωγικής». Το βιβλιαράκι αυτό, καμψότατο και καλοτυπωμένο όπως δά όλα τα βιβλία της κ. Μαρκέτου, αναπτύσσει με απλότητα και σαφήνεια σπουδαιότατα παιδαγωγικά ζητήματα γι' αυτό και θα είναι ένας πολύτιμος βοηθός για τους μορφωμένους γονείς, σ' αυτό δύσκολο έργο της ανατροφής των παιδιών τους. Συσταίω λοιπόν θερμά τα σπουδαστές μου, και βιβλίο αυτό της συνεργάτιδος μου, και μπορεί όποιος θέλει να το προμηθευθεί κι' από τα γραφεία μου προς δραχμ. 20.000.

Ο κ. Γρηγόριος Ξενοπούλος ευχαριστεί θερμά τον κ. Αριστομένη Μάγνη και τη Νίκη Ματζουράνη για τα θεράμια και γεμάτα αγάπη γράμματά τους που τόσο τον συνεκίνησαν. Νά τι γράφει ο πρώτος: «Ασφαλώς δεν είναι δυνατόν να με γνωρίζετε. Αντίθετα σ' αυτό γνωρίζετε έναν κόσμο υλόκληρο, που σήμερα μεγάλωσε αρκετά, και αρχίζει κι' αυτός να παρέρχεται. Και το σπουδαίο είναι πως η άλυσίδα αυτή συνεχίζεται προς τιμήν σας. Τόσο σ' αυτά διάφορα λογοτεχνικά φύλλα, όσο και σ' αυτά διάφορα έκλεκτα βιβλία σας, βρίσκεται η δημιουργική λεπτή πνοή σας. Αλλά — κι' αυτό το τονίζω — η μεγάλη σφραγίδα του έργου σας βρίσκεται καθαρά στην απάντηση της παιδικής ψυχής με το τερασίως αξίας παιδικό περιοδικό σας «Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ». Κάποτε παιδί κι' εγώ σ'α θήρα της Μ. Άσιας με τη «Διάπλαση» ψυχικά εξήγησα και αγάπησα, δι' ευγενικό κι' ωραίο έζο ή ζωή».

Και η Νίκη Ματζουράνη γράφει: «Πόσο ευχαριστήθηκα και συγκινήθηκα με τις λίγες του λέξεις, που έγραψε σ' αν δελτάγιο! Δεν φανταζόμουν ποτέ

πως ήταν τόσο άρρωστος ώστε να μη μπορεί πιά να γράφει. Άνοιγα κάθε φορά τη «Διάπλαση» ή άλλο περιοδικό με την ελπίδα να δώ κάτι δικό του. Ένα μυθιστόρημα, ένα διήγημα ή και κάποιον χρονολόγιο, που πάντα θα έβρυνε μέσα του την καθαρή αλήθεια της ζωής, γραμμένο με την απαρύμιλλη εκείνη τέχνη του, που συντελεί σ' αυτό να μπορεί να το ευχαριστηθώ κι' εγώ το απλό κορίτσι. Νά γιατί είναι μεγάλος συγγραφέας ο κ. Ξενοπούλος και τόσο κορυφαίος, που δεν μπορεί να τον φτάσει κανείς».

Το Σπουργίτι σ' ένα τετρασέλιδο γράμμα του περιγράφει τη χαρά που δοκίμασε πετυχαίνοντας σ' αυτό διαγωνισμό λύσεων πνευματικών ασκήσεων. Οι τόμοι του 1942-1943 δέν υπάρχουν πιά. Χάθηκαν κι' αυτοί μαζί με τόσα άλλα κατά το κίνημα. Στόν κ. Ξενοπούλο διάβασα το γράμμα σου και σ' ευχαριστεί πολύ για τις ευχές σου.

Τά ίδια μου γράφει σχεδόν και η Θυρεκλή Ροδόση που πήρε έπαινο σ' αυτό διαγωνισμό Ζεσπαθώματος, σ' ένα καλλόμοιο από χαρά κι' αρκετά έκτανες γράμμα γεμάτο αγάπη κι' ευγενικά αισθήματα. Την ευχαριστώ, λοιπόν, πολύ καθώς και όλα τα παιδιά που μόλις πήραν τό καινούργια μου φυλλάδια σπεύσανε να μου εκφράσουν τόν ένθουσιασμό τους, που με ξαναβρίσκουν. Τό ίδιο την ευχαριστεί και ο κ. Φαίδων για τα δυο γράφει γι' αυτόν. Έπειδή οι άμοιρες που είχαν δροισθεί τότε είναι μηδαμινές, της έστειλα ένα τόμο από τή βιβλιοθήκη μου.

Μικρή Πεταλούδιτσα σ'α νέα του 1948 που δημοσιεύονται σήμερα θα ιδεις πως από τα πρώτα φυλλάδια του νέου έτους θα κάρω μι' Κυριακή. Ο Άνανιας αποφάσισε να δράσει έφετος, κι' όταν ο Άνανιας δρά, χαλάει ο κόσμος, όπως ξέρεις. Η άγγελία σου θα δημοσιευθεί.

Λοιπόν, ευχαριστήθηκες, Ζωηή Φλόγα, που σου έγραφα; Μά κι' εγώ χαίρομαι με τό χαριτωμένα σου γραμμάτια. Όταν γράφεις σ' όν ξεθεροφούλη σου να τού πεις χαιρετίσματα. Και να ευχαριστήσεις εκ μέρους μου και τη Γιαγιούλα σου που σου κάνει τό γραμματικό. Δεν πιστεύω να με ξεχάσεις. Γράψε μου τακτικά. Γραμματικός δόξα τώ θεώ υπάρχει. Κι' είναι φαντάζομαι πάντοτε πρόθυμος σ'α κέρφια της μικρής χαριτωμένης του εγγονούλας.

Πόσο αλήθεια συγκινητικά είναι τά γράμματα τών παιδιών μου! Έτσι και σήμερα μόλις άνοιξα τά γράμματά σας έπεσε σ'α χέρια μου τό ωραίο και τρυφερό γράμμα της Γεωργίας Βιερράκη, ή όποια άναμσα σ' άλλα πολλά

και διάφορα που τά διατυπώνει και τόσο ωραία μου γράφει και τά έξής: «Απ' τη Μανούλα μου τό παλιό σου «Διαβολοκόριτσο», έμαθα ν' αγαπώ κάθε τι που άφορά εσένα. Απ' τά μικρά μου χρόνια, με μεγάλη προσοχή φιλομετρούσα τούς αγαπημένους μου τόμους σου, θέλοντας να μάθω κάθε τι χρήσιμο και διασκεδαστικό. Όταν ό γερο-χειμώνας έφθανε με τό άργό του βήμα και καθόμουνα καντά σ'α τζάκι που οι σπίντες του μοιάζαν με μικρά ρουμπίνια, παρακαλούσα τη μαγούλα μου να μου διηγηθεί... γιατί άλλο; Για τόν χαρούμενο καιρό, που σ'όλιζε ένα λουλουδάκι κι' αυτή τόν πολύχρωμο κάμπο της Διαπλάσεως. Και όταν πήγαινα σ'α μικρούλιχο κρεβατάκι μου, πού ήταν τό όνειρο που έστειλε τό χαμόγελο σ'α χείλη μου; Έσύ!...»

Ο Όδυσσεάς μου γράφει βιαστικά κι' από τό κρεβάτι, Γι' αυτό είδα κι' έπαθα να διαβάσω τό γράμμα του. Τού τό είπα κι' άλλη φορά. Προσέχετε παιδιά μου όταν μου γράφετε. Και μήν ξεχνάτε πως είμαι πιά γρηά. Νά σήμερα σ'α τό λέω και σ'α νέα του 1948 πως έφετος κλείνω τά εξητησαννέα μου χρόνια και μπαίνω αίσίως και με την βοήθεια του Θεού σ'α έβδομηκοστά. Άς είναι' εγχομαι σ'α φίλο μου καλή δύναμη για τά φρεινά του μαθήματα που τά βρίσκει — λέει — δυσκολότερα απ' τά περσινά, και... καλή έπιτυχία σ'αυς διαγωνισμούς του.

Κι' ο Κραθίς φαίνεται μου γράφει βιαστικά συνοδεδοντάς τις απαντήσεις του σ'α τρεις διαγωνισμούς, μ' ένα σύντομο γράμμα του, σ'α όποιο τού έζη ξεφύγει κι' ένα όρθογραφικό λάθος. Ο όδηγός του συνδρομητού έφετος πιά θα βγει κι' έτσι θα τόν έχετε όλοι σας και πολύ σύντομα.

Ο Μανεδονικός Άέρας μουστέιλα ένα ωραίο δακτυλογραφημένο γραμματάκι. Φαίνεται όμως πως δέν τό διάβασε όταν τό τελείωσε σ'α γραφομηχανή, γιατί τού ξεφύγαν αρκετά λάθη. Κι' άκόμα δέν τό υπόγραψε αλλά άπλως με τή γραφομηχανή έγραψε και τ' όνομά του. Όπως ξέρεις οι έπιστολές που γράφονται μ' αυτό τόν τρόπο πρέπει να υπογράφονται και κάτω από τήν υπογραφή που συνήθως είναι δυσανάγνωστη γράφεται και τόνομα του υπογράφοντος, που μόνο όμως αυτό δέν αναληρώνει τήν υπογραφή. Τις απαντήσεις σ'αυς διαγωνισμούς του καλοκαιριού έλαβα και περιμένο, όπως μου γράφεις να μπει με τά όλα σου σ'α κίνησή μου. Περιμένο να σου πώ πως αυτό θα μ' ευχαριστήσει έξαιρετικά.

Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους της: Πάνο Παγαγιωτόπουλο (πρό-

πει να πάρεις ψευδώνυμο γιά να λαβαίνεις μέρος σ'αυς διαφόρους διαγωνισμούς της Διαπλάσεως' φύλλο 18-19 έστειλα.) Γεώργ. Μ. Παπαγιωάννου (τά φύλλα μου θα τά έχεις ήδη λάβει, δέν συμβαίνει τίποτε, είχαμε καθυστέρηση, σ' ευχαριστώ για τήν έπιθυμία σου). Ρέα Χρ. Άγγελομάτη (έλαβα τό γράμμα σου και σ' ευχαριστώ μαζί μ' όλο μου τό σπινικό που πάντα τό θυμάσαι σ'α κάθε σου γράμμα). Κ. Γεωργ. (παράγγελιά σου έξέτελεσα). Άτρείδη (έλαβα, ευχαριστώ, όμως γιατί μου γράφεις τόσο βιαστικά;) Χοβιό (δέν είπαμε να μη νευριάζεις, και όλα θα διορθωθούν; Παραγγελία σου έστειλα, έπιταγή έλαβα, ευχαριστώ). Ίναχον, Άτρήμγο, Θρακισιτάι κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ 306ου Διαγωνισμού Λύσεων. Αϊ λύσεις του φυλλαδίου τούτου δεκταί δε' δσον δέν θα έχουν δημοσιευθεί].

261. Λογοπαικτικές Αεξίγριφοι
Γιατί τ'άσπασες σ'α μέση
Πού πολύτιμη είχας θέση
Σ'α κορμιά άγια, τιμημένα;
Μά άντε τώρα, σ'αφορά σου
Σ'α σπιτονοικοκυρά σου
Δώσε δέκα μαζεμένα...

262. Συλλαβόγριφοι
Μόριο, σύμφωνο, θεότη
Άν ένώσω, μάθε ότι
Θά ύπνωθει έν μέσο ή μών
Κάτι... άνω ποταμών!

263. Στοιχειόγριφοι
Βλέπω άνθρωπος μαζεμένους
Έξάλλους, κατατρεγμένους
Άλλά δυό τούς αφαιρώ,
Τώρα ίδες ένθουσιασμένοι
Σ'α σειρά χειροπιασμένοι
Μούχουν στήση τό χορό!

264. Μεταγραμματισμός
Έχει τά λόγια της πολλά
Κι' όσο άν της λές να μη μιλά
Έκεινη τού χαβά της.
Μά εγώ άφού τόσο σ' ένόχλει
Της βάσω μι' άλλη κεφαλή
Και... κάθεται σ' αυγά της.

265. Δικτυωτόν
* * * * * = Όνομα Άγίου και 4
* * * * * = Παύχων Κ/κόλεως
* * * * * = Άπόστολος
* * * * * = Υιός του Άαρών, άρ-
* * * * * = χιερέυς τών Έβραίων
* * * * * = Περιφημος μεσαιωνι-
* * * * * = κή πάλις.

Και καθέτως τά ίδια.
266. Κρυπτογραφικόν
123456 = Έρωσ, περίφημος διά τήν
2123453 = Άηλοι τού παρόν [συνέσιν του
3421456 = Έρωσ της Ίλιάδος
4323426 = Κομητεία και πόλις της Άγ-
5342 = Συμπερασματικών [γλάς
6215 = Γάλλος πολιτικός.

267-271. Μαγικός Θεός
Τή άνταλλαγή ένός γράμματος δι' ένός αρχαίου Θεού, πάντοτε τού αυτού, να σχηματισθούν άνευ αναγραμματισμού άλλα τόσαι λέξεις:
καρμός, ιστός, Σόμη, αίτησις, οίκος.

272. Άκροστιχίς
έξ Όμοιομόρφων Φωνηεντολίπων
Λ Σ
Είς τά δυό αυτά σύμφωνα να προστίθενται έκάστοτε τ' άπαιτούμενα φωνήεντα ώστε να σχηματισθούν όκτώ λέξεις σημαίνουσαι:
1. Θεόν τών αρχαίων, 2. Μουσικόν όργανον, 3. Δούλον της άρχ. Σπάρτης, 4. Βασίλεα, πατέρα όμηρικού ήρωος, 5. Τόπον ένθα, παρ' αρχαίους, οι ήρωες άνεπαύοντο μετά θάνατον, 6. Όρυκτόν, 7. Σώμα στερεόν και διαφανές, 8. Έπίθετον της κοινης.

Τ' αρχικά τών λέξεων τούτων άποτελούν έλλιποσύμφωνον τού τύπου:
* * * * *
του όποιου ζητείται ή άνάγνωσις.

273. Μικτόν
πνε — α — πνε

274. Γρίφος
δν δν δν δν εκ εκ εκ
δν δν δν δν εκ εκ εκ
δν δν δν δν εκ εκ εκ
τις τις
τις τις
τις τις

[Πάσαι αι άνωτέρω Άσκήσεις, έν άναμονή τών νέων Συλλογών, συνετέθησαν από τόν ΑΝΑΝΙΑΝ].

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Άσκήσεων τού φύλλου 16
118. Έστιάτοριον (Έστία, τό Ριον).
— 119. Ραχάτι - χαρτί. — 120. Μάγος - λαγός. — 121. Άμνός - Όσμάν. — 122.
Β Α Ρ Κ Α 123—127. Τή προσθήκη
Α Δ Η Λ Α τού Υ: φαίνος, θεός,
Ρ Η Τ Ω Ρ δούλος, μυία, υιός. — 128.
Κ Δ Ω Θ Ω Γ Α Ρ Ο Υ Ν Α Σ (Γωνία, Αδ-
Α Α Ρ Ω Ν λός, Ρόμβας, Οίλος, Υιός,
Νέρον, Αίμων, Σέλας). —
129. Πάν μέτρον έριστον (ή άνάγνωσις εκ τών κάτω προς τά άνω βουστροφρόν. Αϊ λέξεις της Άκροστιχίδος: ΝΟμός, ΣΤαυρός, ΙΡάκ, ΝΑπολέον, ΟΡφεύς, ΕΤεοκλής, ΜΝά, ΠΑΤρίς). — 130. Μή πλούτει κακός. — 131. Τά παι-
δια παίζει (τάπε διά πεζή).

ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

έκυκλοφόρησαν

ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ:

Γρηγορίου Ξενοπούλου: «Σ'α άσπάζομαι, Φαίδων». Ένας μεγάλος τόμος με τις ωραιότερες «Άθρηναϊκές Έπιστολές» της «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ», με πρωτότυπες εικόνες - αρχικά τού ζωγράφου Εύαγγ. Σπυριδωνος.

Alexandre Dumas: «Η Μαύρη Τουλίπα». Μυθιστόρημα. Μετάφραση Μιχ. Δ. Στασινοπούλου. Με πλουσιότατη εικονογράφηση. Σελίδες 216.

G. Chandon: «Ιστορίες από τό Άρχαίο Έλληνικό Θέατρο». Μεγάλα διηγήματα από τόν Αισχύλο, τόν Σοφοκλή, τόν Εόριπίδη και τόν Άριστοφάνη. Διασκευή Έφης Φερεντινού. Με πλουσιότατη εικονογράφηση. Σελίδες 224.

Jack London: «Μόικελ, τού Σκυλι τού Τσίρκου». Μυθιστόρημα. Μετάφραση Έλένης Σαμίου. Με πλουσιότατη πρωτότυπη εικονογράφ. Ε. Σπυριδωνος. Σελ. 240.

Manfred Kyber: «Ο Ποντικοχορός». Τρεις χαριτωμένες Ιστορίες ζωών. Μετάφραση Λεωνίδα Μόσχου, με 47 πρωτότυπα σχέδια Εύαγγ. Σπυριδωνος. Σελ. 56.

ΟΛΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ ΜΑΣ, ΔΕΜΕΝΑ ΚΑΙ ΑΔΕΤΑ

Η ΜΑΡΙΑ, Η ΠΟΠΗ ΚΙ' ΟΙ ΚΗΠΟΙ ΤΟΥΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ

Γ'

— Παππού, παππού, καλημέρα, κοιμήθηκες καλά τὴ νύχτα, παππού;

Ἐκεῖνος γύρισε καὶ τὶς κοίταξε μὲ χαρούμενη ἔκπληξη.

— Naί, ναί, καλημέρα, παιδιά. Καὶ σεῖς κοιμηθῆκατε καλά, ἔτσι; Τώρα πλυθεῖτε καὶ χτενιστεῖτε, πιεῖτε τὴ σοκολάτα σας μὲ τὴ γιαγιά πού σᾶς περιμένει κι' ἔλατε νὰ μὲ βρεῖτε.

— Naί, παππού, ναί, καὶ δὲ σὲ ρωτοῦμε τίποτα. Εἴσαι εὐχαριστημένος;

Μπῆκαν μέσα καὶ σὲ λίγο ἦσαν κάτω ἀπὸ τὸ νερό. Ἐρχόταν ἀπὸ τόσο χαμηλά, ἀπὸ τὸ πηγάδι, πού ἦταν ὁλόδροσο. Ὑστερα χτενίστηκαν μόνες τους καὶ νὰ ἴτες σὲ λίγο δίπλα στὴ γιαγιά τους, πού εἶχε ἔτοιμο τὸ πρωινό τους καὶ τοὺς περιμένε.

Ἐφαγαν μὲ μεγάλη ὄρεξη. Μὰ δὲν κρατήθηκαν νὰ μὴ ρωτήσουν τί ἦταν ἡ ἔκπληξη τοῦ παππού. Ἐκεῖνη ὁμως λέξη.

— Καλά, γιαγιά, μὰ θὰ τὸ μάθουμε σὲ λίγο.

Μὲ γέλια καὶ χορὲς τὴν ἄφησαν κι' ἔτρεξαν στὸν παππού τους. Τὸν εἶδαν νὰ περιμαντρώνει δυὸ νιοσκαμμένα κομμάτια γῆς, τοῦ ἴδιου μεγέθους.

— Τί κάνεις, παππού, γιατί τὰ μαντρώνεις, τόσο μικρά; Τάχεις σπείρει; Τί θὰ βγοῦνε, λουλούδια; Θὰ φυτέψεις κίολας;

— Ὅχι, ἐγώ, τοὺς ἀπάντησε γελώντας. Ἐσεῖς!

— Τί ἐμεῖς;

— Εἶναι ἡ ἔκπληξή μου, δὲν τὸ καταλάβατε; Αὐτὰ τὰ δυὸ κομμάτια, ἓνα τῆς καθεμιᾶς σας, εἶναι δικὰ σας, ἰδιοκτησία σας! Τί λέτε λοιπόν;

Τὰ κορίτσια, μόλις τὸ ἄκουσαν, κάτι κατάλαβαν, τὸ πρόσωπό τους ἄρχισε νὰ φωτίζεται, μὰ πάλι ἀποροῦσαν.

— Πές μας, πές μας, παππού, ἐξήγησέ μας.

— Naί, κάθε κομμάτι θὰ τὸ πάρει κάθε μιά σας. Θὰ εἶναι δικό της. Θὰ τὸ σκάψετε ἀκόμα ὅσο χρειάζεται, θὰ σπείρετε καὶ θὰ φυτέψετε ὅ,τι σᾶς ἀρέσει καὶ θὰ τὸ περιποιεῖστε σεῖς. Πῶς σᾶς φαίνεται ἡ ἰδέα;

— Θαῦμα παππού, τρέλλα! Καὶ πού θὰ βροῦμε σπόρους καὶ φυτὰ;

— Καὶ σπόρους καὶ φυτὰ καὶ ἐργαλεῖα, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ μοῦ ζητήσετε κι' ἐγὼ θὰ σᾶς δώσω. Νὰ σκεφτεῖτε ὁμως πρῶτα καλά, τί θέλετε νὰ φυτέψετε.

— Naί, πᾶμε καὶ θὰ σᾶς ποῦμε σὲ λίγο.

Τὸν ἄφησαν, τρελλές ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό κι' ἔτρεξαν νὰ τὰ ποῦν.

— Ἐγώ, εἶπε ἡ Μαρία, θέλω νὰ ἔχει ὁ κῆπος μου

ἥλιους καὶ πανσέδες.

— Ἄ, ἐγὼ θὰ ἴθιλα νὰ εἶχα καὶ τριανταφυλιές! ἔλεγε ἡ Πόπη.

Τελοσπάντων, συμφώνησαν τί θὰ φύτευε ἡ καθεμιὰ καὶ πῆγαν στὸν παππού τους.

— Τόσο γρήγορα τ' ἀποφασίσατε;

— Naί, παππού, καὶ δὲν πρόκειται νὰ μετανοιώσουμε. Δὲν τὰ παραγγέλνουμε ἔτοιμα γιὰ νὰ ἴχουμε πολλές γνώμες — σωστὰ δὲ λέω, παππού;

— Πολὺ σωστὰ, Μαρία. Ἐδῶ ἡ ἀξία εἶναι πού θὰ τὰ φτιάξετε μοναχές σας. Νὰ δοῦμε τώρα ποιᾶς θὰ βγοῦνε γρηγορότερα.

— Ἄ, ἐμένα, φώναξε ἡ Πόπη.

— Καὶ μένα θὰ δεῖς τί γρήγορα πού θὰ βγοῦνε, συμπλήρωσε ἡ Μαρία.

— Δὲν ἔχει ἀξία μόνο αὐτό, παιδιά. Θὰ δοῦμε καὶ ποιὰ θὰ εἶναι καλύτερα. Νὰ δοῦμε, ἀκόμη, ποιᾶς θὰ εἶναι πιὸ μεγάλη ἡ χάρᾶ.

Τὰ κορίτσια τὸν κοίταζαν καὶ δὲν καταλάβαιναν πολὺ καλά τί ἐννοοῦσε. Κι' ἡ Πόπη ξαφνικὰ εἶπε

— Ἐλα, παππού, δόσε μας τώρα τοὺς σπόρους καὶ τὰ φυτὰ.

Εἶναι τώρα ^{**}σκυμμένες πάνω στὸ χῶμα καὶ σπέρνουν τὰ λουλούδια τους. Πᾶ ἀφοσίωση καὶ τί προσοχή! Μόνο πού μοῦ φαίνεται πὼς ἡ Μαρία θὰ τελειώσει νωρίτερα. Κοιτάξέ τὴν πῶς προχώρησε! Ἄνοιγει μικρὰ λακκάκια, χώνει

τοὺς σπόρους καὶ γρήγορα - γρήγορα τὰ σκεπάζει μὲ χῶμα. Ἐνῶ ἡ Πόπη τ' ἀνοίγει βαθιὰ κι' ὕστερα πατικώνει τὸ χῶμα τόσο σφιχτὰ πού θαρρεῖς πὼς πρόκειται νὰ κρύψει κανένα θησαυρὸ ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ κόσμου. Ἡ Μαρία τὴ μαλλώνει ὁλοένα:

— Μὰ ὄχι ἔτσι, βρε Πόπη, ὄχι τόσο βαθιὰ καὶ νὰ τὸ πιέξεις ἀπὸ πάνω τὸ χῶμα.

— Ἐμένα μοῦ φαίνεται πὼς ἔτσι πρέπει. Νὰ ρωτήσουμε καὶ τὸν παππού.

Τέλειωσε ἡ Μαρία, τέλειωσε κι' ἡ Πόπη κι' ἔτρεξαν νὰ τὸ ποῦνε στοὺς μεγάλους. Τοὺς ρωτήσανε κι' ἂν ἔκαναν καλά νὰ τὸ φυτέψουν ἔτσι, καὶ ποῖος τὰ φύτευε καλύτερα. Ὁ παππούς ὁμως δὲν ἔλεγε τίποτα, ὁλοένα χαμογελοῦσε.

Ὅταν τ' ἀφήσανε, ἀφοῦ σπείρανε καὶ τὸ τελευταῖο λακκάκι ἡ καθεμιὰ, εἶπαν μέσα τους:

— Ἄ, γιὰ νὰ βγοῦν θὰ περάσει καιρὸς. Εἶμαι βέβαιη πὼς θὰ κρατηθῶ καὶ δὲ θάρθω εὐθύς σὲ λίγο νὰ κοιτάξω ἂν βγῆκε τίποτα. Πρέπει νὰ συγκρατηθῶ.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

